

ALACA

fanzin

mayıs - haziran 24'

-Gökyüzünden Öpücük-

Biz, yaşamın kancasına takılmış, kahkaha çorbası içen ruhlarız. Kelimeler, aklımızı metropolün bağrından çeler. Gönlümüzün tarlasındaki çiçeklerimizi sulamaya koyulur, tohumlarımızı ekecek dallar ve budaklarla çevrili ormanlar ararız. Yazmaya sıvadık kollarımızı, kelimemizi süslemeye geldik. Canlarımızı sermeye göründük birkaç cümle üstüne. Toprak, gözyaşlarımızı kurutmadan, bir yenisini akıtmaya koştuk. Kendimize ara sokakları ve karakuşları vadettik. Bir başkasına dikilmeyen yalnızlığımızı, muzipliğimizi ve her şeyimizi buraya yama ettik. Doymadan göçüp gideceğimiz bu dünyaya, bir çift şiirimizi, üç beş hayatımızı ve yırtılmış hırkalarımızı bırakarak göçelim istedik.

İlk önce, kedili sokaklara, sonra saman kâğıtlara ve oradan da gençliğimizi soyduğumuz renkli bulutlara uçuyoruz. Elektrik direklerine konuyoruz tüm benliklerimizle. Paradokslarda ve çelişkilerde deviniyoruz. İçimiz büyük bir sarılmak yumağı. Sizlere göğün yüzünden öpücükler getirdik. Yaşamın kuyusunda, her yeni gün, sorulara, şiirlere ve umutlara! "Tüm yıldızları biz toplayacağız gökyüzünden."

-Oyun/Mat-

(...)

gölmeyin bize gölmeyin yaşamak ne ki
satranç oyunu mu köşe kapmaca mı her neyse
her neyse hele bir size gelsin sıra bir kör olun
hani ya yok mu bir mat olsun şahlar

o zaman tüm köşeleri kapıcaz
tüm yıldızları biz topluycaz gökyüzünden
çingiraklı şeytanlara tısss diycez bir bir
bir bir cımbızlıycaz kötölükleri ellerinizden

o zaman her yanımız yıldız dolucak
ışıl ışıl aydınlanıcak gözlerimiz
iyiliğe açılacak ellerimiz en büyüğe en yüceye
ve şükürler diliycek düzene ellerimiz

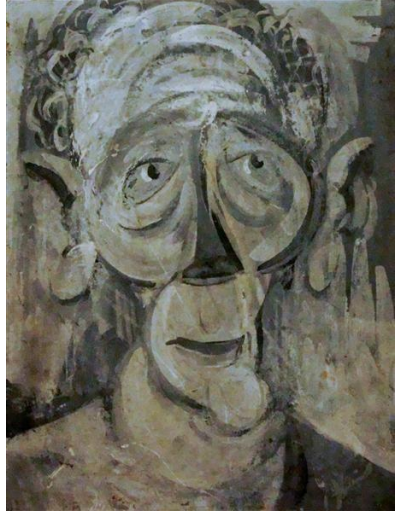
-Arkadaş Zekai Özger

-Yaşamak-

Garip bir şey yaşamak
öyle bir his falan gibi değil hani
daha çok bir anı ve birkaçının bileşimi.
Öyle garip ki bazen deli gibi hissettirir insana,
senden ötürü değil, kendinden ötürü aslında.
Baştan aşağı deliliktir çünkü özü.
Öyle olmasa aynı kan akar mıydı hem aç olanda hem tok olanda
ya da anlaşılabilir miydi kör olanla sağır olan?
İşte garip bir şey yaşamak.
Öyle sadece bir anı falan gibi değil daha çok bir uyanış gibi.
Yoksa anlamı olur muydu şiirin, uyandırmasa insanı
veya kopar mıydı fırtına, bulutu ağlatmasa hava?
Belki de andan ziyade kadere uymaktır yaşam.
Hatta kesinlikle kaderciliktir!
Yoksa kıyar mıydı apoletli bahçıvan baston güllerine
ya da bataklığa dikebilir miydi bir baba
tek çiçeğini bile bile, göre göre bataklığa?
Hayır hayır. Yorumlamaktan ibaret yaşamak.
Yoksa Britanya metali dağılır mıydı Anadolu'da
ya da vitray göz kamaştırır mıydı hala Batı'da. 21. asırda.
Doğrusu ses çıkarmaktır yaşamak.
Yoksa gömülse sanat, parlar mıydı rönesans
ya da bağırmasa insan duyulur muydu acının ve sevincin sesi?
Hepsinden üstte bir canlıdır yaşam insanlığın da üstünde!
Yoksa neden bulunsun herkeste aynı kan,
neden yağsın yağmur her gün her an,
neden inadına açsın güller her topraktan öylesine güçlü köklerle,
neden doğuyor güneş hep Doğu'dan,
neden bağırıyor her zaman ağlayan ve gülen
ya da insan neden hep umutludur yaşamdan gerçeği bile bile...

ABİDİN* BEY!

Senin gibi olamıyorum, sakın.
Senin gibi olamıyorum, emin.
Her şey müdahale gibi, hazin.
Her şey çılgıltan önceki
alınan uzun nefes gibi.
Söze başlamadan önceki
dikelme gibi.
Her an düşebilirim gibi.
Tedirgin.
Yürüyorum
Upuzun bi duvarın tepesinde
Aşağısı İsyan
Aşağısı arbede
Aşağısı kim öle, kim kala...
Abidin Bey,
Senin gibi olamıyorum, sakın.

-Ekin Kılıç Ezer

*Abidin Dino 'Ölüm mü, Ne buluş' 2005.

Çocukluk Koma

"karga" adlı delikanlı, eğilip
yanındaki kıza sordu:
"bir serçeden düşen gözyaşı ne kadardır
kalbini açmaya hazır günyüzü karşısında?"

mesela bir ince hastanın damladan gülüşleri neyse avcunda
güneş, o kadardır benim dünyamda.
uzatıyorum ağzımı kulaklarımın falezlerine
duysun örselenmiş güneşiniz, geceniz
ben erketeye yatmıyorum mutluluğun yoluna.
aklı, hep beş karış havadaydı zamanın
toyca bir çocuk belki, hiç yaşlanmayacağını zanneden
ve bizim heybemizde, o, bu denli azken
yaşamak için gülmek en güzel seçenek değil midir?

senden pek eski olmayan
fakat eski bir gözle tutuşursun ya vaktin birinde,
senden epey eski bir eve bakarak.
geride bıraktığın bütünler tekillere dönmüş
ve nicelikten çıkmış eski zihninden birçok şey.
artık her şey "tek" olarak imgelenir aklına
tutuştüğün göz bile.
bir çift ayağım var, elhamdülillah!
fakat eve girecek anahtar yoksa
ayak ne işe yarar?
bir çift elim var, çok şükür!
fakat dua edecek tanrı yoksa
el ne işe yarar?

bir mürekkep nedir insanın karşısında
ya da iki parmağın hafif ıslanmasıyla
sönecek mumun fitili sanki,
nedir ki insan ömrü yanında?

bir insan için mürekkep

bir tanrı için insan.

düzensiz denklemleri budur belki dünyanın.
böyleyse neden kahkaha atıyorum
bulutları toplarken, yaşamı içerken?
bütün varlıklarımız yokluklarımız olana dek
mutlu sayılabilecek matrak ayaklarımız
sürünsün yaşamak yolunda.

duysun bütün dünya:
BİZ, ÖLÜMÜ SATTIK!

her şey için çok geç olmadan
unutabileceğimiz kadar derine gömdük.
kurban olmadan umudumuz toprağa
biz gömdük ölümü, tutuşarak.

şimdi sen bükmeye devam et cılız bileğimi
ölüm yok artık dünyamızda
tanrı yok
anahtar yok
bir günümüz var en dolusundan
felek bize bir armağan veriyor!
ben kaldırımda, bir eve dikili gözlerle kaldım
ellerim açık, başım yukarıda.

merak kolyesini çıkar boynundan
incinme, etme.
ölümü sattık, gömdük, sakladık
neyse ne, ama sonunda
unuttuk!
bu gökyüzü, bu günyüzü kandırdı bizi.
iyi ki kandık,
iyi ki unutabileceğimiz her şeyi unuttuk bir deniz kıyısında
belki kendimizi bile.
ne de olsa anladım, şiirler tek kişiye yazılmaz
gökyüzü tek kişiye gülmez
ölüm ise ne acayıptır ki, tek bir kabre gömülmez.

deli fişek anahtarı aramaya
gözü dönmüş tanrıya dua etmeye
devam etmeli
çünkü, biz ölümü unuttuk diye
ölüm bizi
unutmaz.

kız, bu soruya şöyle cevap verdi:
"karga, kalbini açarsa günyüzü,
o zaman sen de bir serçe olursun
damlalarınla büyürsün günyüzü karşısında"

-Cuervo

Benim Hocam, Senin Prensesin

Nasreddin Hoca fıkralarının çoğunu çocukluğumda ya da erken gençlik dönemlerimde duymuşumdur. Her biri ayrı bir kıssa içerir, hem güldürür hem de ders verirdi.

Ancak geçmiş kuşakların anlatı kültürünün nezaketliliği ve edep anlayışları fıkraların çoğunun gerçekte olduğundan farklı olduklarını düşündürdü hep.

Misal “Kazan doğurdu”.

Bilirsiniz, komşusu Hoca'nın kapısını çalar, çamaşır yıkamak için kazanını ister. Hoca pek gönüllü olmaz ama yine de komşusunu kırmaz ve kazanı verir. Komşu, kazanı alıp gider. Üç, beş gün sonra Hoca'nın da kazana ihtiyacı olur. Komşusunun kapısını çalar ve kazanını ister. Komşusu içeri gider, bir süre sonra bir elinde Hoca'nın kazanı ama eğik, bükük ve kulplarından biri puntasından ayrılmış, diğer elinde orta boy bir kovayla döner. Hoca şaşkın. Yine de ses etmeden kazanını alır. Komşusu diğer elindeki orta boy kovayı da Hoca'ya uzatır. Hoca dayanamaz sorar, bu kova da neyin nesi? Komşusu, Hoca'nın kazanında yarattığı eğik, bükük, kulpu kopuk hasarları bir nebze olsun telafi edebilmek amacıyla Hoca'ya sunduğu kovayı göstererek, “kazanın doğurdu Hoca” der. Hoca, kazanının halini gördüğü ilk anda dilinin ucuna gelip de söyleyemediği lafı yapıştırır. “Ulan, kazanın a.ına koymuşsun tabi doğurur.”

Fıkra böyle aslında. Bilinen versiyonunu, her tekrarını dinlediğimde, edeple anlatılabilir hale getirmek için olduğunu düşündüğümünden, uydurma sınıfına aldım zihnimde.

Hoca'nın uyduğu yere yapışan lafları da komşusunun bir türlü yapışamayan cırt bant misali özü de etrafındaki dünyayı nasıl görüyor ve algılıyor olduklarıyla yakından ilgili. Hoca, kontrolü dışında kalan şeyleri değiştirmek yerine kabul etmeye istekli bir bilge, komşusu ise özrün değişimden geçtiğini göremeyen bir vasat timsali. Bilemiyorum. Hikâye edilen o.

Etrafımızdaki dünyayı nasıl görüyor ve algılıyoruz? Aslında aldığımız tüm kararlar, eylemlerimiz ve bunların kapsamı algılarımızı yönetebilmekten geçiyor. Belki de değil, kesinlikle kendi hayatında etkin olmanın sırrı bu.

Ŗu an yaŖamakta olduğumuz dünya, Guven Park'taki mermer koltuklardan, Kızılay Meydanı'ndan ve Yüksel Caddesi'nden tamamen farklı görünebilir. Ancak farklı kuŖaklarda yaŖayanlar, atalarının yaŖadıkları zorluklardan aslında çok daha farklı zorluklarla karŖı karŖıya değiller. Gelecek zamanlar da on binlerce yılda evrimleŖen "insan doğasında" kökten deėiŖime yol a mayacak. Hayatın bir günü, diğer tüm günlere benzer. Bunu söylemek için Socrates olmak gerekmiyor.

Seneca'nın dediği gibi "insanları rahatsız eden meŖguliyet değil, etraflarındaki Ŗeyleri olduğundan farklı algılamalarıdır. Onları asıl bu  ıldırtır." Kendi hayatında etkin olmanın sırrını keŖfetmiŖ ve i selleŖtirmiŖler içinse hayat çoğu zaman oyundan ibarettir. Algılarını kontrol ederler, eylemlerini doğru yönlendirirler ve kontrolleri dıŖındaki Ŗeyleri kabul etmeye isteklidirler. Ne akŖam trafiğinde bulvarda sıkıŖıp kalan Halk Otobüsü Ŗof r ne bağırıp,  ağırırılar ne de yağmur altında, ayak bileklerine kadar suyun içerisinde saatlerce beklemek zorunda kalmalarına aldırırılar.

Tutkular,  fke, dürtüler, yanılığlar... Yargı, zihnın algılar üzerindeki onay mekanizmasıdır. Güçlü duygular, tutku ve öfkeye yenik d Ŗ ld ė nde ortaya çıkar ve algılar eyleme d n Ŗ r. Ŗof r n iŖittiėi azarın, edilen kavganın sebebidir bu. Ya da yağmur suyu tahliyesini doğru dürüst yapmayan belediye baŖkanına edilen galiz k f r n. DeėiŖmeyen insan doğası.

Belki de bundan ötürü g z n, sürekli kendi algıların üzerinde olması gerekiyor. Korunmaya  alıŖılan Ŗey  yle ufak, tefek bir Ŗey değil. Saygınlık, güvenilirlik, istikrar, iç huzuru ve acılardan, korkulardan uzak kalabilme hali. Yani  zg rl k. Sizce ederi ne olabilir?

Sürekli strese sürükleyen ama bir yere varamayan bir hayat, tetikleyiciler, sonu gelmez tartıŖmalarla, kavgalarla dolu toksik iliŖkiler, engellemeler, engel kaldırmalar, stalklamalar, fake dadanmaları, freni boŖalmıŖ kömür kamyonu gibi duvara toslamalar.

Neden kendime bunları yapayım?  irkin konuŖmalar, mesajlar, emojiler, bitmek bilmez kanka, flört, sevgili problemleri. Ceptekiler, c zdandakiler, uydular. Sağlayıcılar, sağmacılar. Gerçekte yaŖamak istediğim yer böyle bir yer mi? Ne zaman sinirlensem, ruhumun bir kısmı bedenimi terk ediyor.

Ne zaman yürümeyen bir ilişkinin peşine düşsem, en kıymetli hazinem testosteronum kaldırım taşlarının aralarından sebil olup akıyor.

Bedenimizi ve kişisel alanımızı içgüdüsel olarak koruruz. Ancak iş zihnimize gelince neden bu kadar müsrif ya da bonkörüz ve disiplinsiz? X'te, Instagramda başkalarının gösterdiklerine ve söylediklerine ve yaptıklarına neden o kadar esiriz? Aynıyız çoğu zaman. Sınava çalışmak ya da iş yapmak için bilgisayarın başına oturduğumuzda bir de bakmışız internette geziniyoruz. Yetmez. Telefonda kaydırıyoruz. Yol kenarında bir bankta ya da parkta yorgunluktan ya da belki huzur içerisinde düşüncelere ve hayallere dalmış oturuyoruz ama bir anda göz hizamızdan geçen giysisine yapışmış dolgun bir kış ya da biraz yükseğe tırmandırılmış bir crop, iç dünyamızda kalmak yerine kıyaslamaya ve eleştirmeye sevk eder bizi. Neden? Bunları bir biri peşi sıra yaptığımızın farkında bile değiliz. Zihnimizi kocaman bir algı, yanılığ çöplüğüne dönüştürme faaliyeti hepsi. Üstelik kimse bizi buna zorlamıyor. En değerli varlığımız zihnimiz ve algılarımızın ana kumandasının, elimizde olması gerekirken kendimize bu ihaneti neden yaparız?

Ben biliyorum. Hepsi Tanrıların suçu! Bir de Pamuk Prenses.

Tanrıların insana, sahip oldukları tüm yetenekleri kontrol altına alma yeteneği, özellikle “dış görünüşleri doğru algılama yeteneği” verip, geri kalan her şeyi kendi ellerinde tutmaları yerinde bir Tanrı kararı aslında. Yoksa, içinden çıkılmaz bir Tanrısal egonun girdaplarında boğulup gidebilirdik de.

Pamuk Prenses'e gelince. Sen, aylarca 7 Cücelerin kulübesinde ye, iç, yat, geçin sonra, parlak bir Prens görünce s*ktir git. Olacak şey mi?

-Benzeus

Sürreal Affedilişler Uzayının Cömert bir Altuzayı

bir çimdik atabilsem
evrenin rezil bucaklarına
ter temizinden kan bulaşırdı
sararmakta olan bıyıklarına
ve en uzak kıyıların
en uç noktalarından
utanmaz bir gülümseme yükselir
bütün affediciliklerinin koruması altında
doğusundan batısına kilometrelerce
hükümetler
ki ölçülemez hiçbir mekanizma
tarafından
utilonlarının bireyselliği tartışıldığında
öyle vakit tüm küfürlerini yutar mahlukat
milyonlarcası çarpı
ölçülemez birtakım a-sayısal değerler
öyle vakittir ki bulmak ile bulamamak
bulamadığın anda anlaşılır
bulamayan insanlara
işte o vakit en kuvvetli anlayışında bile
bulamayacaksın mühim ve dirençli kelimelerini
yazık ki anlamak amansızca
anlatabilmene yeteril kalmayacak
ancak şüphesiz ki anlar
hiçliğimizin oğulları
ve binbir güneş cömertliğiyle
emzirmekteler olasılıklarımızı

-Cevat A. Bezirgan

-Neden Küreselcilik?-

Küreselciliğin temel amacı dünya üzerinde yaşayan bütün insanları, ten rengi, din, dil ayrımı yapmadan eşit ve adaletli yaklaşan ve ayrıyeten ideolojiler üstü bir fikirdir. Milliyetçilik ise ulus devletinin insanların dillerini, dinlerini asimile ederek "ideal ve biat eden vatandaşı" yaratmayı amaçlayan bir fikirdir, milliyetçi devlet insanları tek tipleştirmeye mahkûmdur. Milliyetçi devlet her zaman adaleti ve eşitliği ikinci plana atar. İlk planda hep, sözde vatanın bütünlüğü ve birliği vardır. Milliyetçi bir devlet her zaman küreselciliğe ve enternasyonalizme karşı cephe alır. Çünkü burjuvanın, sermayenin ve bürokrasinin ekmeği buradan, kör edilmiş bir halktan gelir. Gözü kör edilmiş, otoriteye ve devlete tapan bir halk daima kötü koşullarda burjuva ve bürokrasi tarafından sömürülmeye mahkûmdur. Ancak kendi hakkını savunan, eylem yapabilen ve her türlü otoritenin karşısına adaletle çıkan bir halk daima enternasyonal dünya düzenini destekler. Çünkü enternasyonal, bütün ulus devletlerini yıkmaktan bahseder. Sömürülmek için ortaya çıkmış sözde ırklar insan hayatının denkleminde yer almaz. Milliyetçilik yerine millet sömürüsüyle kendini ucuz burjuva masallarına sömürülmesine izin vermeyen halklar yaratır.

-Siyaset ve Demokrasinin İkiyüzlülüğü-

Siyaset ve demokrasi, yaklaşık 300 yıl önce aristokrasi ve monarşiye başkaldıran bir halk hareketi olsa da günümüz dünyasında bu başkaldırı devlet adamları ve burjuvanın halk üzerinde etki sahibi olabilmek için sahte vaatlere manipölasyonlara ve en sonunda halkın koyun güder gibi güdülmesine yol açtı. Sözde tek amaçları bu düzene isyan etmek olan siyasi partiler bile bu karadeliğin içinde kaybolup en sonunda kendi çıkarlarını "halkı savunuyoruz" maskesi adında koruyan bir yapıya dönüştü. Hiçbir siyasi partinin ya da siyasetçinin bizi umursadığı yok, nüfusunun yüzde 42'si açlık sınırı altında olup vahşi kapitalizm altında ezilen dünyamızda zaten bizi bu hale getiren burjuva bürokrasisi neden kendi menfaatlerinden vazgeçsin. Bizleri bu hale getirip neden tekrar bizi kurtarmayı vadetsin. Neden dünya servetinin yüzde 70'ine sahip yüzde 2'lik kesim neden halkı düşünsün. Bizler bu insanlara, burjuvaya, bürokrasinin kucağına kendimizi atmamalıyız, bel bağlamayıp 'bizi kurtarmalarını' beklememeliyiz. En sonunda politikacılar sadece bizi yönetebilme gücü, daha çok para ve daha çok yolsuzluk istiyor. Bu düzeni değiştirmek sadece bizim elimizde, halkın elinde, örgütlenmenin elinde.

-Dede

ÇALKANTI

Bölüm 1: Telsiz Şehir ve Mantık Karası

Dünya hep iki kıtadan oluştu. Her şey en çok ikiydi. İkililiklerin savaşıydı tarih. Komünistler ve kapitalistler, Rusya ve Amerika, ezenler ve ezilenler, işçiler ve patronlar, muhafazakârlar ve orospular, ırkçılar ve hümanistler. Birisi değilsen diğerisindir. Bir şeyin varlığı yoksa içinde, diğerinin varlığı vardır. İki kutuptandır her şey. İnsanlar bölünmeye müsait, süblimleşmeye karşı, bölünene kadar esnek, bölündükten sonra katıdır. Ya soğuktur insan, ya sıcak. Bugün bile aynı dünya. Ne acıdır ki, varlıkların hakları doğumlarına göre belirlenmiş oluyor. Ya Telsiz Ülke'densin, ya da Mantık Karası'ndansın.

.....

Telsiz Ülke, herkese kapılarını açmış, insanların negatif özgürlüğe en yakın oldukları diyardır. Burada sınır diye bir şey yoktur, istediği şehre her vakitte girebilir insan. Kimse kimseyi yargılamaz, hatta çoğu zaman eleştirmek bile bir tabudur. Bu yüzden bilimin çok gelişmiş olduğu söylenemez. Filozoflar, işçiler, yazarlar gırla vardır bu diyarda. Hepsi de hak ettiği değeri görür. Herkes kendi işini kendi seçer, orospular bile. Ben burada doğdum. Ailem ülkenin en fakirlerindendi, ki ülkemde çok da fakir olmazdı. Annem de babam da gençliklerinin tam ortasında birbirlerine sırlıslıkla âşık olmuşlar. Böylece kendilerini, mesleklerini, yani olacakları kişiyi seçememişler. Bu diyarda ancak böyle fakir kalabilir insan. Aşka yasak konulmaz ama bireyler aşktan delirecekse de karışılmaz. Nitekim bizimkiler delirmiş. Ya da aşta her zaman olduğu gibi birbirlerinin benliklerini kopyalayıp silmişler: yani ne annem, annem artık, ne de babam, babam. İkisi de aynı kişi. Tanrım beni topraktan ya da çamurdan yapmamış, tanrımın benimle pek vakit geçirdiğini de düşünmüyorum. Annemle babam dölden, bir deriden ve bir kemikten yaratmış beni. Öylece de bırakmışlar. Eklentim yok. Gün geçtikçe boyum uzuyordur belki. Herkesin mutlu olmaya yatkın olduğu, düzenli bir şehirde anomaliyim ben. Bu kıta beni boğuyor. Çok güzel insanlar var belki, evet; belki birçok yazarla, filozofla tanışmış ve onların bilgilerinde yüzmeyi öğrenmiştim ama mutsuzdum ben Telsiz Ülke'nin ücra bir Telsiz Şehri'nde.

Buranın kazanılmasıyla ilgili çok şey duydum. Mantık Karası bir zamanlar dünyanın tek gücüyümüŝ. Tek kara. Tek GÜÇ. Bir süre. Herkesin canını yakan, düşünce cimbızını hiç acımdan kullanan, işkenceci bir devletmiş. Tüm tarihte de her bir bok başarana dendiğı gibi “Baba” diye bilinen biri, Mantık Karası’na isyan ederek, güneyde destekçileriyle erdemli ve çok güvenli yollarla, barışı, güzelliğı ve iyiliğı almış. Buraya “mükemmel” ve “hayali” bir topluluk kurmuş. Herkesin güven içinde yaşadığı, sıkıcı ve hiçbir şeyin olmadığı dünya yaratmış. Bana Kibrit derler. Koca bir adam değilim, bir derim bir kemiğim var, Mantık Karası’na isyan edip Telsiz Ülke’yi kurmadım. Ben “Baba” değilim, çocuk sayılırım bazı insanlara göre –ki o insanlarla işim bile olmaz-. Bu ülkeye de en nefret dolusu olanım. Buyum ben maalesef, rahata gelemeyen, kendi ülkesine yabancı çelimsizin tekiyim. Mantık Karası’ndakiler buraya göçmek için her şeylerini verirler. Ya da biz öyle zannederiz. Bense buradan gitmek için her şeyimi veririm.

Burada bir ŝelale var. İsmi Zaman Ŗelalesi. Zamanla alakalı hiçbir şey yok içinde ama ismi Zaman. Buranın kıytırık filozofları, o sizlerin düşündüğü gibi insanlar değil bence. Çünkü zamanla alakası olmayan Zaman Ŗelalesi’ne zamanla ilgi saçma sapan çıkarımlar yapıyorlar. Herkes karakterini oynuyor ve yalanlar sıkıyor ama kendileri de bu yalanların hepsine inanıyor. Burası herkesin eşit gözüktüğü, herkesin mutlu sanıldığı bir yalan. Herkes porslen, herkes çelik, herkes ayna. Ve ayna yüzünü göstermez insanın. Ben macera peşindeyim. Burası görüp görebileceğiniz en sıkıcı yer, herkesin ölmek için dua ettiğı üçüncü sınıf bir mesken. En azından düşünebilen herkesin. Buradan daha iyi bir yer var mı, asla bilmiyorum. Hatta olmadığına eminim ama buradan daha kötü bir yer olmadığına da eminim.

Bir ağacın altında güneşı selamlıyor kibrit başım, dal gövdem. Tam yalnızlığımın içinde maceralarıma koşarken bir gölge kapamaya başladı gözümü ve daha sonra tüm bedenimi. Eğilip Freud’culuk oynamak isteyen sakallı bir dedeydi. “Neyin var Kibrit, yine hangi dert yaktı başını?” dedi. “Derdim yok benim, güneşle aramızda oynayıyorduk gelmeden önce. Sakalların ve kitaplaşmış aklın sağ olsun şimdi yaşamakta bile güçlük çekiyorum” diye cevap verdim. O ise sanki hiç bunları yüzüne acımasızca tükürmemişim gibi, tütününü sarmaya başlayıp konuşmaya devam etti, “Öyle deme evladım. Üstat Jung’un dediğı gibi ‘Bilinç var olmanın ön koşuludur’. Şimdi de bakalım nedir bilincini bulanıklaştıran. Önemli olan acıyı kabul etmektir, reddetmek değil. Nietzsche’nin dediğı gi-“, sözünü kesip, “Bir tane daha kemiğı kalmamış

düşünmüş paçavra adı söylersen şu gördüğün berraklığında sırtı üstü yatıp ferahlamak istenilecek suda, bile bile kendimi boğarım, şayet kendimi boğamıyorsam seni boğarım". Dedim ve yapay bir sırıtış giydim suratıma. Daha tütününü yeni sarabilmiş prenses Freud tüm yapışkanlığını alıp, yanımdaki koca tenceresini kaldırarak yol aldı. Fakat aklına gerçekten bir şeyler takılı olmuş olacak ki kalktığı anda duraksayıp arkasını dönerek, "O iki andaval insandan senin gibi bir çocuk çıkmasına şaşmamalı. Sorunlu bir piçsin sen. Evet evet, piç." dedi irenmiş bakışlarla. Bir hışımla ayağa kalktım ve bir tane yumruk çaktım o muşmula suratına. Tökezledi ayağı taşa takıldı ve arkadaki berrak suya düştü. Her şey koca tenceresi ve upuzun dili yüzündendi.

En yakın zamanda bir tekne kiralayacağım. Ne olursa olsun, sanırım buranın en sevdiğim yönü insanların gerçekten yardım etmesi. Herhangi bir kaptan bulup, dilbazlık ettiğinde gidemeyeceğin liman kalmaz Telsiz Ülke'de. Yalnız bu sefer bir sıkıntı var. Telsiz Ülke'de bir başka limana gitmeyecek Kibrit. Kibrit, Mantık Karası'nda arayacak her şeyi, kendini. Bir de kızıl kuşları seviyorum. Boş bir bankta oturduğunuzda yanınıza oturur kızıl kuşlar. Merhaba derim her karşılaştığımda. Belki dilleri yoktur senin anlayabileceğin ama ben onları gözlerinden tanıyorum. Ağızlarından kelime kusan o saçma sapan tiplerin yanında en sadık arkadaşlarım oluyorlar. Yaşamı kucaklama nedenlerimden kızıl kuşlar. Ben taktım onlara bu ismi. Gayet basit. Burada aslen Külkuş derler bunlara. Nedenmiş bir filozof sigara içmiş, -filozof bilgi deryasıymış falan- sonra sigaranın külünü dökmüş, kül bilgelikten dayanamamış kuş olmuş. Evet, kuşlar mavi olsaydı adı Gökküş olurdu.

.....

"Efendim anne" dedim, o seslendikten sonra. Bana telaşla "Düşüncelerini sakla, polisler geliyor!" diye bağırdı. Hemen düşündüklerimi bölmeye koymaya kalktım. Aşağıdan kapıya tıklatma sesleri geldi. Koştum düşünce bölmesine, fakat kapağını ne kadar zorlasam da açamadım. "Anne, açamıyorum düşünce bölmesini!" diye seslendim korku dolu evde. Annem polisler laf anlatmaya koyuldu "Memur bey oğlum, duştan yeni çıktım. Lütfen beş dakika verin üstüme bir şey alayım." dedi. Polislerse kapıyı daha çok zorlayarak tek bir kelime tükürüyordu "Aç kapıyı!" Bense bölmeyi daha çok zorluyordum bu sırada, fakat tanrım bana olan bütün sinirini o andan çıkarıyor gibi vermiyordu elime bölmeyi. Polisler kapıyı kırdı. Böyle durumlarda herkes sakın olur ve sadece suçlu yakalanırdı. Hazırdım, bıkmıştım. Derken, sessizlik, annemin "Oğlumu alamazsınız!" bağırışlarıyla bozuldu. Sonra bir ağlama ve iki el kurşun

sesi. Kurşunlar hayatımda duymadığım küfürlerdi. Gözyaşları, hiç görmediğim kadar ağırdı. Tekrar hâkim olan sessizlikti, fakat diğerlerinden epey farklı bir sessizlik. Mantık Karası'nın polisleri suçluyu alamazlarsa o evden bir kelle alma hakkına sahiptiler. Annemi almıştılar. Merdivenlerden aşağıya indim. Annemin uykulu gözleriyle karşılaştım. Yanına gittiğimde polisler de hiçbir şey olmamış gibi gidiyorlardı. Elimden hiçbir şey gelmemiş, düşüncelerimi saklayamamış ve onların şu anda esiri olmuştum. Yüce Tiran, hep "Düşünceler bizim tek düşmanlarımızdır, onlar tek hükümdarlardır ve biz insan aklının hükmüne karşıyız" derdi. Bu cümledeki çelişkileri elbet bir bebek dahi fark edebilirdi ama kimse söyleyemezdi. Ne kadar yanlış taraflarını görsek de gerçekten şu anda düşüncelerimin etkisi altındaydım. Elimle annemin kanlarını tutmaya çalışırken onu öldürdüğümü düşünüyordum sürekli.

Burada betondan başka hiçbir şey yok. Her yerde ölüm var. Herkes ölmek için can atar ve Mantık Karası'ysa öldürmek için. Canın sayıdan başka bir şey olmadığını görmek için burada birkaç saat geçirmeniz yeterlidir. Bir gencin annesinin kanlarını tutmasını görmemiz birkaç saniyedir. Binalar hep seksen katlıdır ve bu binalarda her zaman keskin nişancılar olur. Neden mi, hasta birini görürlerse öldürmek için, uyumsuz birisini gördüklerinde öldürmek için, isyancıları öldürmek için. ÖLDÜRMEK İÇİN. Bu kadar kolay olmamalı öldürmek, bu kadar kolay olmamalı kısıtlanmak. Mantık Karası aslında çok zengin kaynaklara sahip bir ülke fakat bizim gibi sınıfsal ayrımın aşağılarında olanlara bu kaynakların yüzde biri bile ulaşmaz. Genelde iki günde bir su içer, birkaç günde bir yemek yeriz. Ya hep düşünmeyi düşleriz ya da ölmeyi. Bizim için hayat umut ve ölmek ikilemindedir. Neredeyse hep de ölüm galip gelir. Benim için umut hala yüreğime perçinlenmiş bir duygu ve buradan kaçmak için her şeyimi veririm -ve vereceğim.

Bana Boğa derler. Çünkü çocukken kırmızıyı severdim, bir de aynı yaşlarda düşüncelerime küfreden iki çocuğa kafa atmıştım. Sinirli bir yapım olmasının yanında cüsseli sayılabilecek bir arkadaşım. Gerçi annesini koruyamamış bir evlat cüsseli olsa ne fark eder ki. Kendimle ilgili bildiğim hatırı sayılır tek gerçek, bu karadan kaçmak istediğimdir. Telsiz Ülke'yi annem masal gibi anlatırdı bana. Herkesin özgürce düşünebildiği, sokaklarda korkmadan, kimsenin korkusunu da taşımadan yürüyebildiği bir şehir. Bu karadan gitmek ne kadar zorsa, o şehre girmek bir o kadar kolaydı ama dediğim gibi bu şehirden kaçabilen insan neredeyse hiç yoktu. Tek kaçan ve arkasına topluluk alansa "Baba"dır. Baba'yı burada çocuklara şeytan gibi anlatırlar, fakat ben biliyorum ki Baba herkesin

içindeki beyazlık. Baba'nın kurduğu dünya benim ulaşmak istediğim tek yer. Ne derlerse desinler, ister savaşarak kazandı barışı, ister konuşarak kurdu şehirleri; benim için bir önemi yok, orasını annemden duydum, annem güvendiğim tek kişiydi ve o bana oranın mükemmel olduğunu söyledi. Duyduğuma göreyse bu sıralar oradan göç edenler oluyormuş buraya. Bu insanların salaklığını anlamış değilim. Belki tek başıma yapamam ama oradan geleni bulsam ve buranın kötülüğüne inandırsam... Belki işte. Bazen dünyanın en güçlü kelimesi olur "belki".

Annemin kafasını ellerimin arasından bıraktım. Bitmek bilmeyen gözyaşlarım parkelere düşerken ceketimi alıp çıktım. Burada sadece benim bildiğim yeşil ufak bir alan var. Yerin altında, bir bank ve biraz çimen. Oraya doğru yürüdüm ve banka yattım. Ölümü düşledim, annemi düşledim. Başka bir şey gelmiyordu koca ellerimden. Başım yavaş yavaş düşüyordu. Uykuya dalmayı çok seviyordum, çünkü ölmeye en yakın olduğum andı. Uyandığımda yerin altında olan ufak tefek sesler de gitmişti, korkuyordum. Sessizce dışarı çıkmaya başladım. Kaldırımlara ulaştığımda fark etmiştim ki sokağa çıkma yasağı başlamıştı. Eve gizlice gitmekten başka bir seçeneğim yoktu. Yeraltına da operasyon düzenliyordu polisler ve orada kaçacak hiçbir yerim yoktu. Heyecandan kalbim fırlayacakmış gibi ola ola ilerledim. İlerledim, ilerledim. Polislerin olduğu kısma gelmiştim ve onlardan görünmeden kaçmak kolaydı. Fakat üstümden geçen pervane sesi kalbimin çarpıntısını hızlandırdı. Yukarıyı süzdüğümde güve droneleriyle karşılaştım. Ve bir anda hızlanıp ara bir sokağa saptım, o sırada bir iğne girdi vücuduma. Canım acıyor, başım dönmeye başlıyordu. Drone beni işaretlemişti, bunu fark eden polis ekipleri de hızlı bir kritikte beni tek kişinin yakalayabileceğini varsaymış olsa gerek, bir anda tek bir polis önümü kesti ve saçma bir gülüşle boğazımı ellerinin arasına aldı. Kızardığımı ve gözlerimin yuvalarını terk etme isteğini hissedebiliyordum.

-SÜREGELECEKTİR-

-Cuervo

Eiko Ishioka

1938'de Tokyo sinemanın görünümünü sonsuza dek değiştirecek bir sanatçının doğumuna şahit oldu.

Eiko Ishioka grafik tasarımcı olan babasının desteğiyle genç yaştan itibaren sanatsal becerilerini geliştirme imkânı buldu. Grafik tasarım kariyerine Shiseido kozmetik firması reklam bölümünde başlamış, zamanla Japonya'nın en beğenilen tasarımcısı haline gelmişti. 2002 Kış Olimpiyatlarında Japon, Kanada, İspanya ve İsviçre takımlarının formlarını tasarlamış; 2008'de ise Beijing Olimpiyatlarında tasarım direktörü görevi üstlenmiştir.

Spor dünyasında ikonik görüntülere imza attığı gibi müzik dünyasına da izini bırakmıştır.

Albüm kapağından müzik videolara, özgün sanatsal şahsiyetleriyle kendisine denk olan müzisyenler, nitekim Björk ve Grace Jones ile birlikte çalışmıştır.

Jazz sanatçısı Miles Davis'in birçok albüm kapağını tasarlamış ve 1986'da Tutu albüm kapağıyla Grammy ödülüne laik görülmüştür.

Ancak adı en çok sinemada anılmaktadır.

Davis gibi kariyeri boyunca birçok kez iş birliği içinde bulunduğu Tarsem Singh ile toplam dört filmde direktörün sürreal anlatısını karakterlerin gardırobuna aktarmıştır.(The Cell, The Fall, Immortals, Mirror Mirror) Kariyerinin başta, ona Oscar ödülünü kazandıran ve aynı zamanda ilk kostüm tasarım deneyimi, Francis Ford Coppola yönetmenliğinde Bram Stoker's Dracula (1992) günümüzde bile moda tasarımında ilham kaynağı olmaya devam etmektedir.

1897'de kolektif bilince sızmasıyla Gotik alt-kültürün temel karakterlerinden biri olan Dracula, doğuşundan bu yana karamsar ve monokrom bir dekor ile bağdaştırılmıştır; bu klişeyi reddederek, onu, iki yanı anka kuşu motifli kan kırmızısı bir Japon kimonoya büründürerek her kostüm ile bir yanını göstermeyi amaçlamıştır. Gümüş saten takımda saygın bir İngiliz beyefendisinden Gustav Klimt'in "The Kiss" (Öpücük,1907) tablosundan ilham alınmış altın işlemeli kaftana sarılı mitik bir canavara kadar ki karakter kaleydoskopunu betimlemeyi başarmıştır.

Bu tarz ve biçim kolajı arasında izleyicilerin hafızasına kazınan ise kırmızı zırhıdır: sivri kulakları ve çıkık burnuyla antropomorfik bir yarasaya benzeyen zırh, çentikleriyle kas ve tendonların birbirine kenetlenmesi çağrıştırır. Döneme uymayan tasarımlarda dışavurumcu bir yaklaşım görülür, örneğin filmin başlangıcında masum ve hayalperest Lucy'nin elbiseleri basit ve açık renklerde ancak karakterin başkalaşımı ardından onda doğan insan dışı huyların dışa yansımaları fantastik şifon elbisesinde görünür, yakalı kertenkeleyi andıran tül boyunluğu silüetini daha da mübalağa etmeye yardımcı olmuştur.

-Rook

The Fallen Acrobat

doğanlar, bir iple bağlıdır annesine,
sonrasında, yaşayanlar,
bir başka iple bağlanır hayata.
ipi olmayan insan,
ölüme muhtaçtır
ve o ipe çıktığında
insanoğlu,
cambaz olduğunu unuttur.
yalnızca adımları,
BÜYÜK BİR SUSKUNLUKTUR
ve ne olursa olsun:
cambaz, düşüşün mahkumudur!

ipinden düşene cambaz denir mi,
ya da düşmeyen cambaz mıdır sahiden?
'umut'sa ipin adı
oraya çıkabilmenin marifeti, 'unut'tur.
gözyaşı, en temkinlisidir düşüşlerin
fakat özgürlüğünü bulunca
duramaz yolun yarısında.
kime deli denir mesela:
ipten düşene mi
ipi görmeyene mi?

cambaz dikkat, düşme!

bir su sesi kulaklarında akarken
bunları düşünüyorsan
cambaz değildir demek.
ben cambaz değilim.
çektığımız çizgiler,
ya görmek istediklerimizdir
ya da silmek istediklerimiz.
tercihimiz olmayan tek bir şey vardır
-ve bunun cambazlıkla alakası yoktur.

iki salıncaktan ikisi de boşsa
herkesin öldüğünü düşünürüm
bütün çocukların
bütün kanların
bütün solukların.
benim için ölüm,
iki salıncağa bağlıdır.

emin olduğum çok az Şey vardır
ve fakat eminim
yaşamak demek ölümü var etmektir.
Şimdi bir ağaç, gencecik sırtıma
portresini çiziyor
ve kardeŐi kalemle,
lm bir gün daha erteliyoruz.
zaman yüzümüze gülüp
günümüzü gezdiredursun,
biz, nefesleniyoruz.
unutuyoruz tüm benliklerimizi
unutuyoruz tüm doğumlarımızı
ipi görmeyene kadar büyütüyoruz dünyamızı,
ta ki mecbur olduklarımız merhaba diyene kadar.
Çünkü her merhaba,
elveda getirir peşi sıra!

unutma
tanrı düŐeni sevmez evvela

düŐüŐ, ne düŐüŐ:
Ölüm pençesinden kurtaran tek uŐ
ve aynı mahkumiyeti yaratan tek bakıŐ.
bir boş veriŐ makamıdır yaşamak
ve cambaz, en güzel ipi unutarak yaŐar ancak!

-Cuervo

Hüzün Ediz

Adım Hüzün Ediz. Selim Işık'ın oğluyum. Başka hiçbir özelliğim yok. Vasıfsız elemanım. Sıfırım. Eğer dövme yaptıracak cesaretim olsaydı sırtımı boydan boya sıfırla kaplatırdım.

Selim Işık'ın oğluyum ama onun soyadını taşımıyorum. Benim tohumlarımı atarlarken evli değillermiş. Spermler yumurtaya koşarken nikâh sorgulamazlar.

O yüzden annemin soyadını taşıyorum, Ediz. Anlamını bilmiyorum soyadımın. Ama adımın anlamını biliyorum. Sağ olsun hayat, adımın anlamını bedenime hücre hücre işledi; ruhuma milim milim dikti.

Küçükken yere düşüp dizlerimi kanattığımda annem önce yaramı yıkar sonra da yarama şiir okurdu, çabuk kapanması için. Ben de büyüdükçe bedenimde ve ruhumda açılan her yaraya çabuk kabuk bağlasın diye şiirler okudum. İlkokula başladığım gün öğretmenimi şaşırtmıştım. Okuma yazma bilmiyordum ama ezberimde onlarca şiir vardı. Ezbere şiir bilmek sevdiğin kızın seni sevmesini sağlamıyordu ama. İlkokuldaki sıra arkadaşım sarı saçlı kız, şiirle yaptığım evlilik teklifini reddetmişti. Üstelik ona, intihar ederek onu terk etmeyeceğime dair bir söz de vermiştim.

İntihar... Babam sağ olsun birçok çocuğun hiç karşılaşmadan büyüdüğü bu kelimeyi ben duyarak büyüdüm. Benim duymamam için fısıltıyla söyleniyordu bu sözler. Ama fısıltı, gürültüden daha çok dinleme isteği oluşturduğundan ne konuştuklarını öğrendim. O fısıltılar annemi de beni de kimsenin duymak istemeyeceği kötü sözlerle suçluyordu.

Sonra annem bir iş buldu. Başka bir eve taşındık. Okulumu bitirdim. Bir bankada işe girdim. Daha okuma yazma bilmiyorken ezbere şiirler okuyabilen biri, bir bankada işe girdi. İnsan hayatı işte, bazen gariplikler yaşıyorsun. İş arkadaşlarımdan birine aşık oldum. Üç yıl sevgili kaldık. Sonra evlendik. Evlilik teklifi ederken onu intihar ederek terk etmeyeceğime dair bir söz de verdim.

Güzel bir kızımız oldu. Kızıma, annemin istediği adı verdim, Masal. Artık yaşlanan ve bizimle beraber kalan annem ona güzel masallar anlattı. Oğlumun doğumunu ise göremedi. Vasiyetinde iki isteği vardı benden. İlki babamın yanına gömülmekti ama babamın mezarının etrafında boş yer yoktu.

İkinci isteği ise Tutunamayanlar Ansiklopedisi'ni bitirmemdi. Onu da başaramadım. Bunları neden mi yazıyorum? Senin için yazıyorum oğlum Selim. Bir gün bu mektubu bulup okuyacaksın. Deden Selim'in başladığı içi sen bitir. Tutunamayanlar Ansiklopedisi'ni sen tamamla ve lütfen, intihar etme.

-Abdullah Furkan Doğan

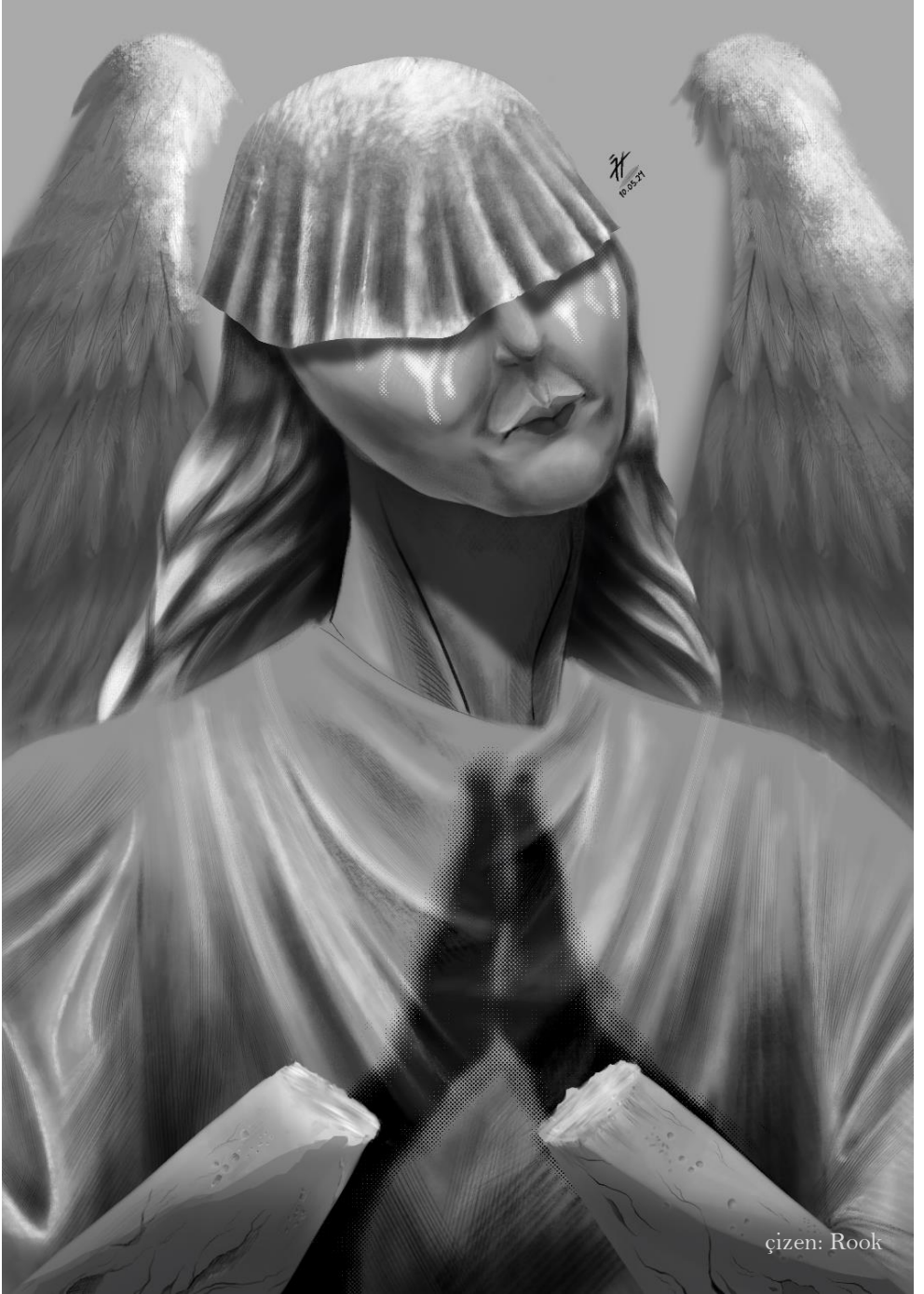
Aydan Ayrıldık

Ay ölsün
Bırak aydınlatmasın kimse gecemi.
Karanlık gecede kalayım düşlerimle,
Düşüşlerimle, mahzun kalayım.
Yorgun bir gülü kurutayım gözyaşımda.

Dikeninden mi kanar acaba gönül
Yokluğuna mı üzülür bilmem?
Gözlerim, gözlerinde boğuluyor
İçine baktıkça sanki dona kalıyorum.
Mazur gör bu gece,
Göz dediğin nedir?
Sade bir hece.

-TalhaS

çizen: Yasin Tuncay

Şiir mi?

Onlar
Bilincimin artıkları
Bir dizeye sığar mı
Virgüller dahi nefes aldirmiyorsa
Artık bir şiir
Yeter mi nefsimin müdafaasına
Uçsuz bucaksız bir bilinçte
Noktalar
Okyanus artığı bir çöpe benzemez mi
O halde
Kaç kez değişmiş dizelerim
Kaç kez değişmiş bu şiir
Kaç kez değişmişim ben
Kaç kez değişmiş insan
O kişi
Değilmişim ben
Değilmiş bu şiir

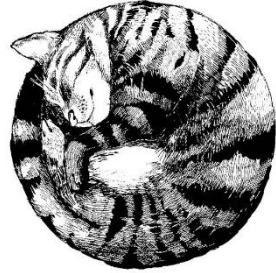
-Muhammed Ahmetoğlu

Dört Duvar

Her şey dışarda
-Gün batısı meydanlarda
Bir gencin damarlarına nüfuz ederken
Kambur düşlerden yapılma heykeller
Bir izmarit eder ihtiyarın gözünde-
Acziyet içinde kıvrandığım şu günlerde
Bana sorulmuş mu ki
Kıvrak sözler uydurayım devrim hakkında
Benim derdim başka

Her şey içerde
-Ve saat on ikiyi her vurduğunda
Bir çöpçü gölgesi benden kısa-
Ruhum dört duvar
Bedenim paramparça

Ve sen
Tenimi sesinle arındır
Ve bana
Üstünde izmaritler söndürdüğüm
Yalanlarla bezeli kaldırım taşlarında
Gölgelerinde kurşuni gözyaşları olan
izbe hayatlardan bozma bir kılıf uydur

-Muhammed Ahmetoğlu

Sorgu

Hoşgeldiniz!
Haklarınızı hatırlatmakla başlamak isteriz,
Avukatınıza haber verebilirsiniz.
Avukatınız yoksa biz buluruz,
Konuşmama hakkına da sahipsiniz,
Nasıl olsa konuştururuz.

Sizden ricamız suçunuzu inkâr etmemeniz.
Merak etmeyin, tüm ihtiyaçlarınız
sağlanacak,
Suçunuz yok mu?
O da bulunacak!

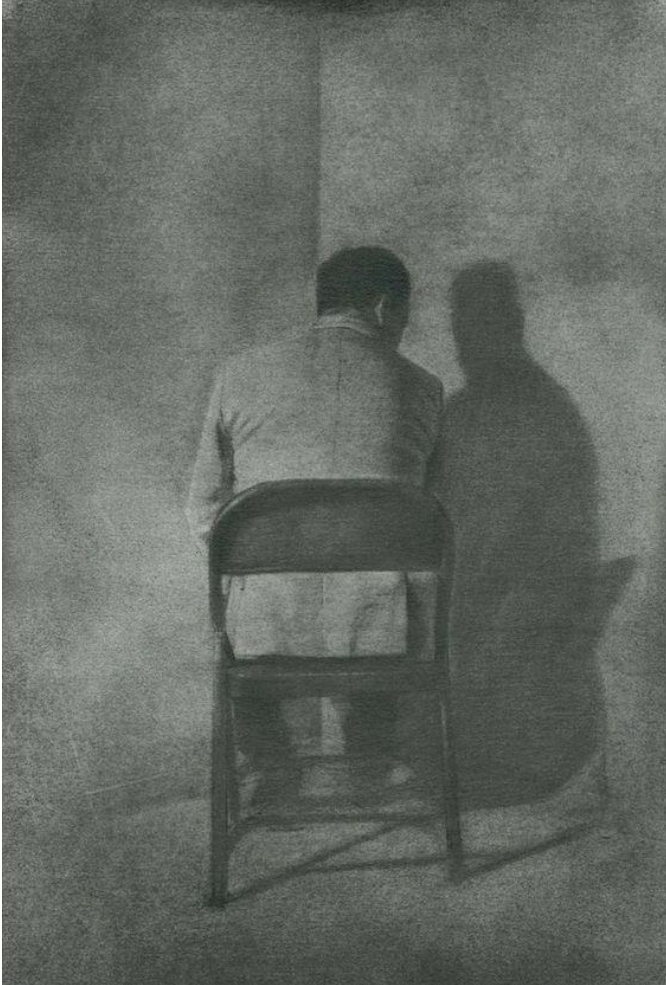
İtiraz etmeyin ama,
Devlet baba sever de döver de.
Bazen dozunu kaçırrır,
Suçlu kaçtı diyip cesedinizi gömer de.

Lafı geçmişken bildirmek isteriz,
Müessesemizde başınıza gelebilecek her şeyden;
Hür iradenizle sorumlusunuz kendiniz.
Bizler için çok mukaddes hür iradeniz.
Ama iradenizi bizim için kullanmanızı isteriz,
Kullanmıyor musunuz?
Biz de size yeni bir irade temin ederiz.

Işık rahatsız ettiyse kapatabiliriz.
Hatta elektriği ampule değil,
Size de verebiliriz!
Devlet baba cömerttir,
Elektrik de ücretsiz!

Islak odun yanmaz,
Ama çok can yakar.
Anlayacağınız avukatınız gelmeden,
İmzalanmış olsun ifadeniz.
Okumanıza gerek yok hayır,
Nasıl olsa mahkemede öğrenirsiniz.

-Onur Sefa Sercan

İçine

İşte bir şekilde
kendi hayatını
ve ölümünü yaşıyor herkes
sessizce bağırarak içine.

İçinde

Geçen yıllara rağmen
temiz kaldın hepsinin içinde,
duru kaynak suyu,
buluttan düşen ilk damla,
ayak basılmamış yerdeki kar
ve kardelenin üstündeki çiy tanesi kadar
tertemiz kaldın
ilk günkü gibi
kırmızı elbisenin içinde.

-Ahmet Rıfat İlhan

Yazmanın En Hakiki Şekli Kendine Yazmaktır

Yazmanın en hakiki şekli kendine yazmaktır. En zoru da kendine yazmaktır aslında. İnsan en kolay kendini kandırır, kendine yalan söyler.

Son kemoterapi seansına giren bir kişinin aynada kendi kendine bakıp "İyi olacaksın" demesi gibidir aslında kendi kendine yazmak.

Doğrular bir bıçak gibi keskindir aslında ama bıçağı şakağına dayamak kadar da zordur. İnsan ancak baktığı ayna kırıldığı zaman, bıçak kemiğe dayandığı zaman kendi yazar yine kendine.

Ancak o zaman yüzleşir kendi ile ancak o zaman buğulu ve uçsuz bucaksız gözüken gerçeklerin aslında gayet berrak olduğunu ve kaçınılmazı yaşayacağını anlar. İster kadere inanın, ister inanmayın hiç fark etmez.

Yazı tura için atılan para hiçbir zaman dik gelmez.

Hayatta öngörülemeyen, tahmin edilemeyen hiçbir şey yoktur ve her şey olacağına varır.

Bu yüzden kendine yazmak ne kadar zor olsa da er ya da geç gerçekleri ortaya çıkarmak çekilecek bireysel acıyı azaltır ama hazzı artırır mı?

Acıdan zevk alan biriyseniz neden olmasın?

Ama bıçağı sadece meyve kesmek için kullanmak da sizin elinizde, aynayı kırmak ve kendi gerçekleriniz ile yüzleşmek de.

-Yılmaz Can Akbaba

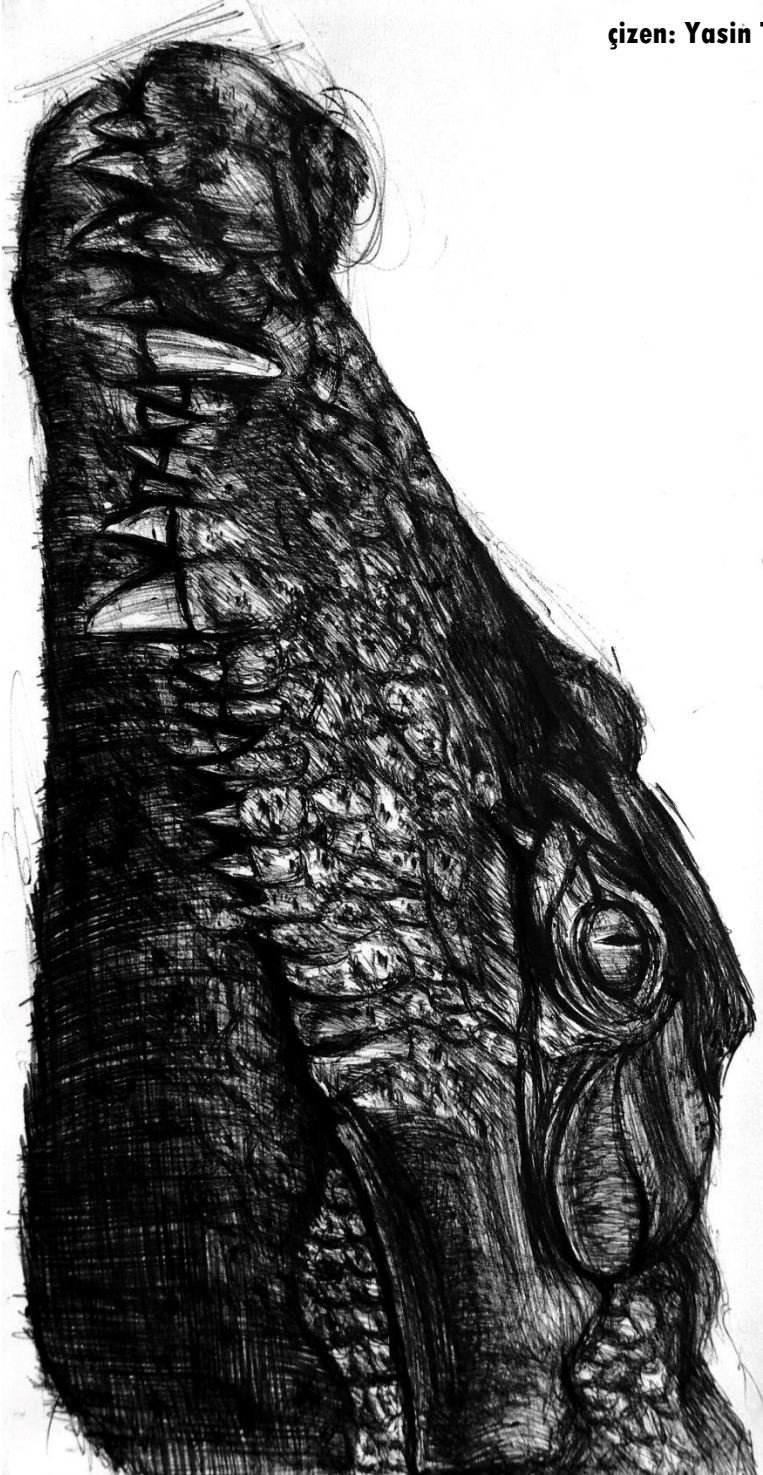

İyi Günler

İyi günler dilerim.
Kendime, dostlarıma tek dileğim.
Yaşadığım kente yağmur yağdığında bile
İyi günler dilerim.
Güneş demektir bazen benim için
Bazen yarım kilo kiraz
Bazen nerdeyse içi geçmiş bir karpuz
Öğle rakısı üzerine sinemada uyuklamaktır
Bazen iyi günler.
Ona da midem izin verirse.
İyi günler dilerim mideme, eşlere, dostlara.

-Alper Kemal Koç

izen: Yasin Tuncay

DÖRDÜNCÜ SAYIMIZA İTHAFEN SEÇTİĞİMİZ ALBÜM

OPETH – MORNİNGRİSE

Bu sayımızın genel teması itibariyle hissettirdiği duyguların benzerini Opeth'in Morningrise albümnü dinlerken de yaşadık. İsveç'li grup Opeth'in ikinci albümü olan Morningrise, gerek akustik bölümleriyle, gerek sert tonlara geçişlerinde aktardığı duygularla fanzinimizin bu sayısı ile özdeşleşiyor bizce. İnternette bile tam olarak hangi türde müzik icra ettiklerine dair net bir cevap olmamasına karşın biz, Opeth'in, Opeth türünde metal icra ettiklerini kabul ettik. Bizim açımızdan bu albüm metal türü üzerinde bir şaheserdir. Böylece albüm önerisinde bulunduğumuz bu bölümün ilk konusu Opeth'in Morningrise albümü oldu.

yazanlar

cuervo
dede
rook
fractifilum
alper kemal koç
yılmazcan akbaba
ahmet rifat ilhan
onur sefa sercan
muhammed ahmetoğlu
talhas
abdullah furkan doğan
cevat a. bezirgan
benzeus
ekin kılıç ezer

kapak tasarım

elmakafa

iç kısım illüstrasyon

yasin tuncay
rook

Derdin, elemin, kederin, bize bahşetmek istediğin şahsi görüşlerin, değerli eserlerin ve isteklerin var ise bu adrese bekleriz: alacafanzin@gmail.com

Kapak tasarımcımızın güzide işlerine bakmak istersen: **instagram/ _elmakafa_**

Duyurularımızı yürüteceğimiz, oyunlarımızı sahneleyeceğimiz, şiirlerimizi dillendireceğimiz ve aklımızda yuva edinen üç beş fikri özgürleştireceğimiz anlara tanık olmak istersen:

instagram/fanzinalaca

Twitter/fanzinalaca

BURAYA KARALANMIŞ HER ŞEY BİRER HAYAL ÜRÜNÜDÜR, GERÇEKLE HİÇBİR
ALAKASI YOKTUR

#4

